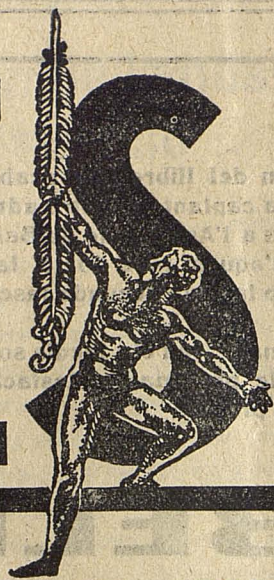

ESFORC

PORTANTVEU DE LA FEDERACIÓ CATALANA DE TREBALLADORS DE BANCA I BORSA
ADHERIDA A LA FEDERACIÓ ESPANYOLA DE TREBALLADORS DEL CRÈDIT I DE LES FINANCES (UNIO GENERAL DE TREBALLADORS)

La Censura
ha visat
aquest
número

Redacció: Cavallers, 13 pral
LLEIDA

Número 2 (38)

LLEIDA

Novembre 1935

EDITORIAL

Propagueu la nostra Premsa Federal

La lliçó dels fets davant el Ple del Comité Nacional

Un apoderat d'un important Banc de Barcelona, ens deia, fa poc temps, en intentar fer-li veure el seu error en la interpretació del nostre Contracte de Treball: «Jo, sobre aquest punt, vaig voler assessorar-me a la Federació de Bancs i Banquers; però allà em digueren que podíem obrar amb llibertat de criteri puix que mentre les circumstàncies «ens vingué de cara» no cal tenim temença de que pugui assolir efecte cap reclamació». Evidentment, per a la burgesia les «circumstàncies» ho han estat sempre de propícies. Determinen això els factors històrics, a bastament coneguts, que han donat vida als moderns estats capitalistes, així com els elements coercitius emprats per a impedir llur caiguda. Però l'efervescència dels banquers, aquella expressió de «circumstàncies favorables» significa, és clar, que en aquests moments s'opera una exacerbació de la pressió burgesa.

Circumscribant nos a alguns aspectes del nostre camí social professional aquella pressió la veiem a través, precisament, d'aquelles repetides «circumstàncies». En efecte: quan ha passat un any des del venciment del nostre Contracte, ens trobem sense un altre que el substitueixi, que corregi les seves deficiències; hi ha quatre-centes denúncies per acomiadament, que no sabem a on, ni quan, ni de quina manera es resoldran, deixant-ne de banda moltes altres que foren rebutjades a la seva presentació, en nom de la «legalitat»; existeix l'anomalia que es trobin al Ministeri de Treball que ja no existeix alguns centenars d'impugnacions presentades contra els escalafons del 1933 i els següents. No ha estat respectada la jornada intensiva ni s'han tingut en compte els drets que assisteixen els cessants de Banca per als nous ingressos de personal, ni funcionen degudament els Jurats Mixtos, etc.

Els qui no pateixen de ceguera crònica, han de copsar com la burgesia actua, ha actuat sempre, en sentit classista. Però ara, el seu instint de classe s'affina; sap perfectament la política que li convé i també com orientar i endegar el seu «front comú» per tal de protegir els seus interessos. I és que la lluita política nostrada — essència i imatge de la social — s'aguditzava, esdevé vibrant, agressiva. El fre a fre que des de 1931 existia entre les diverses doctrines i matissos político-socials menen a una simplificació de l'ambient, entorn de les dues influències cabdals: obrerisme i capitalisme. Són necessàries les delimitacions i les posicions clares i definides. Tots veiem que, quant al treballador de la ploma, aquest es defineix ràpidament en sentit concretament obrerista.

Doncs bé; tot això, tan axiomàtic, hi ha una minoria d'inconscients en la nostra classe, que no sap o no vol — segons els casos — veure ho clar. Caldria obrir els ulls, i nosaltres, no ens cansarem mai, encara que arribi a semblar una cantarella, d'insistir repetidament sobre el mateix. La percepció clara de que ens movem propulsats per fets que entren en un pla definitiu, i que no podem fer altrament que emprar les tàctiques inherents a la nostra condició de proletaris, esvairà tot confusió i precipitarà d'una vegada l'enterrament de tòpics arcaics i de falses concepcions. Hom no creuarà, per exemple, que pugui haver-hi organitzacions que s'orienten d'acord amb el criteri d'unes minories més o menys audaces i capacitades que les dirigeixen. No. La funció coordinadora i dirigent emana, en essència, de la força indubtable de les realitats. En tota època,

els corrents d'opinió han estat determinats, principalment, pel fet diari, viscut per les masses, per les col·lectivitats. Les minories directores ho seran mentre sàpiguen interpretar aquestes realitats. D'altra manera serien immediatament desbordades, desplaçades, encara que ningú no tingues el propòsit concret de provocar aquesta caiguda.

Són els fets els que en moltes ocasions, a despit de la nostra pròpia voluntat i del pensament general, ens obliguen a situar-nos en un camí just; més tard, ens donem compte de que aquesta desviació havia estat providencial per a nosaltres. Els que saben adonar-se d'aquesta realitat tenen el deure d'utilitzar-la amb finalitats de captació. Si hom sap realitzar una labor que es basi en l'emprament de les experiències i ensenyances hauran avançat molt en el nostre camí.

EL PROPORCIONALISME ALS JURATS MIXTOS

Amb motiu de la reforma Salmón a la Llei de Jurats Mixtos, s'ha discutit i teoritzat a bastament sobre la innovació que hi ha estat introduïda establint el dret a intervenir en aquells organismes les organitzacions patronals o obreres minoritaries. En aquesta ocasió molts que es diuen demòcrates, i perquè no? obreristes, s'han cregut en l'obligació d'aplaudir i elogiar aquella disposició per entendre-la eminentment «democràtica».

Diuen ells que és molt just que aquelles agrupacions que per la causa que sigui, no tenen una adhesió majoritària, no per això han de trobar-se excloses en la intervenció dels organismes paritaris. Fins aquí, la justificació que ells fan de llur teoria «democràtica».

Nosaltres però, entenem que aquesta qüestió no pot ésser plantejada d'aquesta manera tan senzilla. Cal estudiar i analitzar el problema tal com es planteja en la realitat de la vida social al nostre país.

En primer lloc, la proporcionalitat, encara que nominalment sigui tant per als patrons com per als obrers, de fet tan sols afecta a les representacions obreres. Mai no s'ha donat el cas (i és perfectament lògic i explicable) d'haver-hi antagonisme entre els patrons quan s'ha tractat de defensar llurs privilegis de classe. Els patrons sostenen entre ells, comercialment, grans lluites, però davant les reivindicacions obreres formen sempre un bloc compacte i és que l'enemic els és comú.

Passa el mateix en els rengles obrers? No. I tenim exemples ben eloqüents que estan a la memòria de tots. En realitat doncs, queda demostrat que el proporcionalisme afecta tan sols a la classe treballadora. I com l'afecta? Beneficiant-la? Perjudicant-la? Procurarem ara demostrar com en surt perjudicada. Sabem com és possible que un vob obrer traïxi l'acord pres per l'organització que representa. Però també sabem com l'organització pot eliminar aquell traïdor, de la seva representació. Això és possible quan tots els elements que integren la representació paritària depenen d'una sola organització. Perquè és evident que si l'element traïdor pertany a l'organització minoritària per exemple, no serà pas possible que li sigui aplicada sanció per la majoritària. És un individu

l'anunci de la convocatòria d'un Plé del nostre Comité Nacional ha desvetllat en els nostres rangs l'interès que aquest fet es mereix. Interès justificat si tenim en compte la decisiva importància que indubtablement ha de tenir per a la nostra vida orgànica i per a la nostra orientació futura.

El balanç que pot presentar a examen la Comissió Executiva, és difícilment superable, si considerem les circumstàncies en que s'ha desenvolupat la seva actuació en aquesta darrera etapa de la nostra vida social, sens dubte la més difícil de totes. Octubre ens imposà unes obligacions ineludibles, que dictaven unes consignes que cal complir han estat obides amb tota brillantor. En elles ocupaven un lloc preeminent, la conservació dels nostres quadres sindicals, l'ajut moral

que no està sota la seva disciplina. Serà expulsat de l'altra organització? Aquí es troba precisament la clau del problema.

Diem abans, que calia que ens atenguéssim a realitat del nostre país, i aquesta al nostre entendre és la següent: Hi han unes organitzacions on estan agrupats la majoria dels treballadors de tot Espanya, són les organitzacions que integren la U. G. T. Hi ha una altra organització que fins fa poc ha demostrat tenir una potencialitat, que és la C. N. T., però que degut a la seva posició abstencionista per principi (o sigui de no intervenir els organismes oficials) no farem esment. Les organitzacions que integren la U. G. T. són doncs les que en un pla general han vingut presentant batalla a tot Espanya, a la patronal fos del ram que fos. Això representava per a la burgesia un obstacle important per al manteniment de les seves posicions de privilegi. Les organitzacions obreres unificades sota una bandera classista, cada dia anaven adquirint un sentit tàctic més acusat. Llur consciència de classe s'anava accentuant, i aprenien per tant a saber treure el màxim partit dels organismes de conciliació, dotant-los tan sols el valor que justament poden tenir. El bloc obrer els resultava massa compacte. La seva unificació orgànica un impediment per a poder dividir-lo. Aquella consigna divideix i vencerà necessitava una nova configuració en les representacions obreres. I ha sorgit la solució en la representació proporcional. Gran batalla per a la patronal!

Propagueu la nostra Premsa Federal

Diem més amunt que les organitzacions obreres, unificades sota una bandera clasista (U. G. T.) cada dia anaven adquirint un sentit tàctic més acusat, i aquest és el que ara ens gufa per a impedir un triomf a la patronal. Volien fer-nos pactar amb els seus satèl·lits, que pomposament s'anomenen «antimarkxistes». Els antimarkxistes però, a hores d'ara estan esborronats. La nostra actitud abstencionista

i econòmic als nostres companys represaliats. Calia també contenir tot abús, de procedència governamental o patronal, que pogués restringir les nostres legítimes conquistes. Hem anat endavant, amb els mitjans al nostre abast, vorejant els múltiples obstacles que ens creava un permanent estat d'excepció.

Si no tinguéssim altres proves que les exposades, hi hauria suficient base per a justificar la nostra confiança en la capacitat sindical de la nostra classe que tan magníficament sap respondre als compromisos contrets en enrolar-se en la nau invicta del proletariat revolucionari.

En l'índex dels assumptes a tractar en aquest Plé, fem hi resaltar dos punts fonamentals. Les mesures a adoptar respecte a la solució dels nostres immediats problemes fonamentals — contracte de treball, readmissió d'acomiadats, restabliment de les garanties legals en l'ordre social; qüestions cooperativistes, mutualistes, etc.; i el tractat d'unes orientacions sobre les quals es guii, en el futur, la nostra actuació en relació amb el problema general del proletariat. Sense tractar de minvar importància a la primera qüestió, concentrem en la segona el nostre major interès, car estem convençuts de la seva magnitud i segurs de que la resolució dels primers punts estarà sempre subordinada als segons. Amb més claredat: entenem que, en aquests moments de formidable tensió político-social, l'atenció de la classe treballadora està fixada en aquests camps, on s'està desenrotllant una de les pugnes més intenses que registra la història. Després d'una situació que ha servit per aclarir tot dubte i situar els problemes en el seu punt just, el proletariat ha comprès clarament que tan sols pot confiar en les seves pròpies forces. Per tant, de la major o menor cohesió i de la millor o pitjor concepció dels nostres problemes depèn l'èxit futur. Els bancaris senten avui, com a part integrant de la col·lectivitat que treballa, la preocupació del moment històric que vivim, i saben que el nostre pervindre ens oferirà unes perspectives que guarden exacta relació amb l'encert que haurem sabut posar en marcar les línies directrius, de la nostra actuació.

Ja el nostre IV Congrés Nacional es pronuncià en aquest ordre en forma categòrica. Després d'aquell comici hem viscut una sèrie de passatges històrics que ens obliguen, almenys, a dedicar-los-hi unes hores de reflexió. Per a nosaltres, tots aquests passatges no venen més que ha enrobar els acords d'aquell Congrés, els quals, si algun escèptic pogués dir que es sostenien en l'aire, en aquests moments tenen com a fermíssim punt d'apoi, la coincidència general, l'assentiment de tots, el convenciment absolut de que els fets han vingut a donar la raó als qui compartien aquells punts de mira. Sols cal, ara, ajustar més encara, si és possible, la nostra tàctica a aquelles normes. El proletariat ha comprès perfectament el seu paper, i tot allò que tendeixi a enfortir orientacions precises, mereixerà el nostre aplaudiment. Tinguem, doncs, confiança en que els fets es succeiran d'acord amb les nostres aspiracions.

En la pàgina 3.

Enquesta borsària

FA DOS ANYS!!

«No solament les lleis que afecten directament a la classe treballadora, sinó també la gran majoria de les altres, toquen més o menys als seus interessos. Com totes les altres classes deu també esforçar-se la classe treballadora per tal d'assolir influència política i poder polític, per a posar al seu servei el poder de l'Estat»

CARLES KAUTSKY.

En el mes de setembre es compliren dos anys en què el ritme de renovació de la vida pública espanyola, iniciat per obra del 14 d'abril del 1951 queda estancat, principi de la davallada sense fi que encara avui continua, i que havia de portar les capes humils d'aquest país dissortat a la prolongació de llur sofriment i misèries seculars.

Dos anys! Aquells la convicció dels quals trontollà per l'apassionament cegador, en l'apreciació de situacions que s'anaven succeint, algunes equívocades vistes ara en perspectiva, però totes enfocades amb bona intenció i generositat de sentiments, podran ar ar fer comparances entre una realitat que fou, susceptible de millorar aleshores amb l'ajut de la comprensió de tots, i la realitat actual, en part producte de les folles campanyes d'alguns, de les quals s'aprofitaren els qui sempre cavalquen a l'esquena del poble.

Dos anys! en aquest espai de temps, quantes injustícies i quants incompliments de lleis, que en hores febroses de discussió en les Corts Constituents haurien pogut ésser i no foren radicalitzades, per un sentit de comprensió i convivència de què tothora volgueren donar proves els mandatariis de l'esperit triomfador, per a la majoria, en les cèlebres eleccions municipals que s'emportaren, cándorosament creguts que per a sempre, amb oblit que quedava l'esperit, l'encarnació vivent d'un pas-sat feudal d'oprobri que es trobava en desacord amb les ànsies alliberadores dels nostres temps!

En aqueixos mesos transcorreguts, no de conservació d'això trobat i en marxa en fer-se càrrec del comandament, no de superació i rectificació d'errors en sentit constructiu, sinó de negació i abandó dels principis que caracteritzen una política conservadora, les dretes i llurs aliats circumstancials han obert un nou parèntesi, difícil de cloure, en la vida nacional i com a forces que encarnen, o pretenen, un sector que no és el nostre, política-ment s'han suïcidat. I aquí encaixa el proverbi del fatalista àrab: Asseguts a la porta de la nostra tenda veurem passar el cadàver del nostre enemic. Aquest bienni eufòric serà foragitat, com ho han estat d'altres que no eren eufòrics precisament, i resplendirà de nou l'ètica que estava en gestació.

Bé caldrà cercar una sortida, esperem que honrosa i constitucional, al carreró tancat en què ha abocat la inèpcia regnant a les altures. En poder dir la seva amb llibertat, perquè altra cosa seria una enganyifa, serà quan es demostrarà el disgust i el malestar forçosament ofegats ara en l'íntim de les consciències.

Es de suposar que ha estat a bastament superada l'època en què un cert nombre de treballadors creien de bona fe que havien de mantenir-se al marge de les lluites polítiques, i que àdhuc recomanaven l'abstenció electoral entre llurs companys quan eren cridats als comicis. Avui la gran majoria d'homes conscients, i l'únic patrimoni de què poden gaudir és llur força de treball, ha tret la conclusió, produïda per imperatiu obligat de la realitat, que l'abstenció de la massa treballadora, que és la

(Vé de la pàg. 1.ª)

El proporcionalisme als Jurats Mixtos

els ha desconcertat. Ells volien anar als Jurats Mixtos a fer-nos «pactar», i si no volíem, com ja sabem que no disposariem de la totalitat dels vots...

Propaguen la nostra Prens Federal

J. S.

nombrosa, solament afavoreix els partits reaccionaris, la finalitat dels quals és esclavitzar encara més l'obrer, i per això creuen, també, que és absolutament imprescindible la conquesta del poder polític del proletariat, a fi i efecte de portar a la pràctica totalitàriament els postulats de justícia social. En aquesta tasca de redempció humana han de contribuir els Sindicats fent veure als seus associats heterogenis, per mitjà de la propaganda assenyada, la necessitat d'arreconar per inservible el sistema econòmic vigent i l'obligació moral que tenen de coadjuvar a l'adveniment d'una nova societat, on no siguin emblemes decoratius i sense contingut els mots llibertat, igualtat i fraternitat.

En acudir a la nostra ment, en l'evocació de segon aniversari, el record d'aquelles hores dramàtiques en què es forcejava per arrencar de les mans de la conjunció governant les regnes del poder, no podem menys que constatar la injustícia històrica que, principalment, amb la classe treballadora fou comesa, digna d'un major marge de confiança en el desenvolupament d'una política enaltidora del treball i la intel·ligència, en atenció al decisiu ajut que aportà a la causa del nou règim. Fet demostratiu que en la lluita fa segles comença da, de classe contra classe, no hi ha cap tolerància ni és factible la convivència entre estaments irreconciliables de sempre per la mateixa raó que mai no pot haver acord entre l'expoliat i l'expoliador, que altra cosa no és el despullament legalitzat de què es fa objecte des de temps immemorial els qui amb la suor del seu front tot ho produeixen.

Volríem que en totes les accions de la vida hom posés un fons d'humanitat que fes considerar que el que no volguéssim per a nosaltres no ho volguéssim per a ningú. Si es practiquéssim abundantment aquest axioma, quants sofriments no s'haurien evitat ja i quant de camí avançat envers la justícia i el benestar entre la col·lectivitat humana! Però ja hem comprovat que aquesta sentència tan evident i plena de bon sentit, quasi podríem dir-ne pública, no resa amb la burgesia i menys quan l'amen desigs de revenja, perquè dintre d'ella mateixa tanca en potència la lleitora de la destrucció com a sistema. Per aquesta raó suprema és pel que demanem que dolorosament alligonats pels fets presents i presents, no incorreguéssim novament en els mateixos errors anteriors, i fos cosa decidida coincidència en punts clars i concrets d'homes voluntariosos i capaços, nets de culpa i sense conomitacions amb els causants de la desastrosa situació imperant i que es comprometessin a realitzar fins al final, inflexiblement, el programa mínim que reclama amb urgència en l'actualitat un poble amb voluntat de viure i que vol salvar-se, mereixedor de millor sort.

Mentrestant això arriba, reforcem d'idealitat el tresor interior, el cervell i el cor que és difícil de manllevar-nos, aprenent d'ésser comprensius amb els intèrprets aproximats del nostre pensament, aprofitant els seus actes de govern a través de l'interès general i no de les simpaties personals, les quals sense aplicació al bé de les masses, el que fa perjudicar-la, i fem-nos el ferm propòsit d'evitar en allò que de nosaltres depengui uns altres dos anys eufòrics.

V LLUCH

Una nova Federada: Tortosa

L'Associació d'Empleats de Banca de Tortosa, que comprén la totalitat de les bancs caris organitzats d'aquesta localitat, ha ingressat a la nostra Federació Catalana. Donem una nova que la classe acollim amb singular satisfacció, i que confirma el creixent puixança de la nostra Organització.

Amb íntima cordialitat donem des d'acollida benvinguda als companys tortosins. El camí que han emprats els incorpora a la col·lectivitat d'obrers bancaris del nostre país i ve a enrobustir la posició de tots en defensa de les reivindicacions que ens són comunes.

COMPANYNS:

Sense dubte us plaurà que us assabentem del llibre que acaba d'escriure el doctor F. Martí Ibañez, que tan ràpidament es va captant la nostra admiració i simpatia. Les seves admirables conferències donades a l'Associació de Barcelona, hauran fet apreciar als que no coneixien el prestigi d'aquest jove doctó, la justesa de les lloances que li dediquen els que veuen d'aprop la seva fecunda tasca, eminentment educadora, altament social.

Ben aviat es farà del tot innecesari consignar, —en els medis socials i culturals del nostre país— que el doctó F. Martí Ibañez, de personalitat destacada i talentosa, esdevé un valor positiu que excel·leix amb llum pròpia.

Llegiu el seu llibre:

YO, REBELDE

NOVEL·LA JUVENIL I D'INQUIETUTS

Preu 3 ptes.

Pel Dr F. MARTI IBAÑEZ

Una novel·la d'un jove, per a joves. La novel·la d'una generació jove i volva a través de la història d'un rebel. Els problemes juvenils de l'amor, la professió, la vocació, la malaltia, el dolor, la mort, la religió, el sexe, el romançisme, l'eugenèsia, el socialisme, la revolució, la vida a l'aire lliure, la lliberació espiritual, el naturisme, la teosofia.

Estampes en alguafort, de la vida dels estudiants, el dolor dels hospitals, els passeigs amorosos davant la mar i les tortures de l'homo-sexualisme, els disturbis rebels d'una generació nova i la ruta heròica dels llibertadors juvenils, els atzars de la propaganda política, les activitats revolucionàries i el paradís dels campaments juvenils a la platja. Un cant juvenil i valent a la vida, a la lluita, a la inquietud, als nous horitzons, a la joventut triomfant, que està instaurant un món nou. Un llibre que planteja en cada pàgina els menuts problemes de la vida quotidiana de la nova generació i els eterns problemes avui en crisi. Una novel·la viscuda, teixida amb personatges reals i dedicada a tots els joves i a tots els rebels.

Aquest llibre està a punt d'aparèixer. Preguem a tots els companys i amics interessats en adquirir-lo, que el demanin per endavant, inscrivint el seu nom, a l'Associació de Treballadors de Banca i Borsa de Barcelona (Vergara 12 pral). Això els permetrà, per altra banda, gaudir de les primícies de la lectura d'aquesta obra abans que s'organitzi la seva venda.

Commemorant el 25.è Aniversari

Una entitat bancària barcelonina ha commemorat el 25.è aniversari de la seva fundació. Generalment en esdeveniments semblants, hom honora i «gratifica» les dependències. Suposem que els nostres companys de l'al·ludida empresa esperaven també ésser gratificats, apart dels honors de ritual. Però segons ens assabentem, no hi ha hagut tal cosa. Es a dir, pecuniàriament parlant, l'única gratificació ha estat aquesta: El director, segons sembla espontàniament, ha fet donació a la dependència, de 10.000 pessetes (import de les seves dues pagues extraordinàries, d'acord amb el seu sou oficial de 60.000 ptes l'any) per a ésser atorgades anyalment als empleats que més es distingixin per la seva voluntat, zel, etc. envers l'empresa.

El més inexperient dels «grooms» copsarà de seguida que el «premi», tal com ha estat implantat, no té vida pròpia si no provoca entre els empleats la competició, la cursa del zel, tan saludable als interessos de les empreses. I, acceptant que la nombrosa dependència de la casa es llancés àvidament a aquella cursa, els premis (que no poden ésser molts perquè, reduïts, no desvetllarien incentiu) serien repartits entre els pocs que haguessin tingut més encert en començar llur devoció, els més afortunats. Els altres; la immensa majoria que també s'hauria esforçat, no obtindrien recompensa. Nosaltres, fixe el nostre pensament en tota la col·lectivitat d'aquests companys, veiem com en la pràctica el tal «premi» no esdevé equitatiu. I si utilitari, condicional, creador de competències que poden deixar un pòsit d'animositat entre els «concurants».

I és que el cas que ens ocupa, reflecteix la inveterada idea de la «recompensa» de l'amo, tan vella com la mateixa història dels explotats. Però no volem, com veureu, aquilatar massa la intenció del donant. Amb tot no hem pogut estar nos de comentar aquest fet, de típica significació burgesa. I no ens n'estranyem pas, car trobem lògic que tota mentalitat burgesa es manifesti sempre com a tal, àdhuc acceptant que cregui obrar de bona fe, i que oficialment es desprengui d'unes pessetes.

Nosaltres, per exemple, compelm a triar,

Un any fa que la nostra col·lectivitat està esperant la implantació d'un contracte de treball: el contracte que se'ns prometé en les eleccions del 33... amb participació i tot en els beneficis... que no ens arriba per enlloc.

(Del nostre darrer comunicat de premsa)

...però el que és escandalós, i que per altra banda justifica la justesa de l'actitud de les nostres organitzacions, és que la majoria de les malgrat tot escasses entitats grogues inscrites en el Cens Electoral Social, no tenen el nombre d'associats necessari per a que puguin ésser considerades legalment. La Llei d'Associacions exigeix que per a poder aquestes constituir-se hauran de reunir, almenys, 15 socis, i no podran subsistir quan el nombre d'ells quedi reduït a menys de deu. I hi ha Associacions, d'aquestes aludides, que apareixen a la «Gaceta» amb 11, 6, i fins i tot ¡UN AFILIAT!

Poden formar part, legalment, del Cens Electoral Social organitzacions amb menys afiliats dels que estipula la llei? Que respongui el ministre! O qui pugui...

(Del darrer comunicat de premsa)

de la nostra Organització)

Mentrestant es legalitza la «pantomima» groga, els drets dels treballadors segueixen trepitjats... En el cas concret dels obrers bancaris, ni pagament d'hores extraordinàries, ni jornada intensiva, ni quinquenys...

(Del nostre darrer comunicat de premsa)

potser hauríem escollit un «premi» més afia a la clàssica i pura moral cristiana, encaminat a mitigar les penúries dels empleats més necessitats. Però tal actitud, potser pel que té de cristiana, hauria aparegut massa revolucionària als ulls de les altes esferes patronals. Hauríem preferit quelcom no tan estretament lligat a l'empresa. En fi, un xic més de «personalitat» per part del director que en aquest cas, fatalment, es desdibuixarà fins a esvair-se i sorgirà l'Empresa com a donadora del «premi».

Aquest director s'ha deixat escapar l'alta oportunitat d'atorgar, no un premi, sinó un «present» autèntic.

X.

Al'entorn de la nostra abstenció

No podem estar-nos de fer un comentari favorable a la tesi abstencionista de la dostra Organització davant unes eventuales eleccions per a les representacions obreres en els Organismes Paritaris. L'abstenció és, en nosaltres, un fet transcendental, i inèdit dins la nostra actuació tàctica, si considerem tan sols l'esiret contacte que hem cercat en aqueixos organismes per al manteniment dels nostres drets professionals.

Creiem que aquesta actitud inhibidora naix d'una serena meditació, i no pas estrictament de l'ímpetu passional, de la nostra indignació contra la forta escomesa reaccionària que hem sofert a través les reformes en la llei de Jurats Mixtos i en la forma en què hom vol confeccionar el Cens Electoral Social.

En efecte; constituïm un sector social-professional i això ens fa adoptar la tàctica de guanyar posicions, d'esgotar totes les possibilitats en els dos nostres coneguts fronts, que són: el derivat de la Legislació Social (Jurats Mixtos, etc.) o sigui el front concretament professional; i l'altre deu ésser l'establiment de la nostra influència en la política rectora del país, d'on ens pot provenir els avenços en aquella legislació social, apart d'altres posicions més específicament classistes.

Fora, però, inhàbil, fer d'aquesta tàctica quelcom rígid, emprat a ultrança. I creiem fermament que fora contraproduent concórrer als anunciats nous Jurats Mixtos, on l'actuació obrera estarà de fet debilitada fins a l'esterilitat. Les disposicions governamentals han desfet pràcticament l'essència paritària d'aquests organismes puix que la inclusió dels pressumptes «obres» cedistes, catòlics, etc., fan que les representacions obreres no siguin autènticament obreres. I assenyalem aquest obstacle original sense estendre'ns en les funcions diriments, exercicis per homes directament executors de la burgesia dominant. Els patrons sabrien avarar, en llur benefici, la irreducible incompatibilitat existent entre els anomenats elements catòlics i nosaltres. I això volguent acceptar que els tals elements no actuïn sota el dictat directe de la patronal!... És a dir, no aconseguïem res més que allò fictici que se'ns volgués atorgar per a intentar dissimular el contingut partidista dels Jurats Mixtos.

Propaguen la nostra Premsa Federal

Acabem de presenciar com els companys mercantils de Barcelona, després d'haver-los-hi estat abusivament derogat llur Laude de Treball, s'han retirat com a cosa prèvia dels Jurats Mixtos vigents encara, i han fet caure tot el pes de llur vibrant manifestació de protesta, contra els homes governamentals que manegen els afers de Treball.

Hem intentat exposar les raons en què fonamentem la nostra abstenció que, com hem dit, és en ella mateixa una força propugnadora d'unes garanties que ja hem al·ludit. I ho és també, estretament unida a les altres forces que s'adrecen, en un camp més ample, contra l'ambient polític-social que ens volta, el qual no dubtem ha estat encertadament aquilat per la nostra Central Sindical, decretora de l'abstenció. Pressentim que sobre aquest punt cabdal no ens seria permès d'estendre'ns massa. Esperem, però, poder fer arribar fins a la nostra esperança de que la defeció del conglomerat dretista que patim s'accentuarà més i més i que les circumstàncies que s'en derivaran ens seran més favorables que les actuals.

JORDI GIBERNAL

Propaguen la nostra Premsa Federal

ASSOCIACIÓ DE BARCELONA

Enquesta borsària

El Secretariat de Borsa, atenent a que tota la dependència borsària pugui emetre concretament la seva opinió sobre certs punts que afecten directament les seves condicions de treball, ha elaborat la següent enquesta. Persegüim adquirir un sòlid fonament sobre el pensament dels nostres companys, i no cal dir que el nostre propòsit serà l'orgànic i la mesura en què la col·lectivitat borsària

es manifesti sobre el particular. Esperem, pocs, que tothom que estigui afectat pels al·ludits punts de l'enquesta ens farà arribar el seu parer, la qual cosa donarà eficàcia a aquesta general consulta.

Això ens permetrà orientar més fermament la línia de conducta per tal d'aconseguir les millores immediates elementals a la nostra condició de treballadors.

- 1.ª Quines garanties creieu que necessita el treballador borsari?
- 2.ª Com resoldríeu els defectes de la liquidació diària?
- 3.ª Ha de continuar a Borsa el sistema existent, o contràriament, quin seria el més pràctic per a que el dependent pogués desenvolupar-se millor en el rotlló?
- 4.ª A quina edat i en quines condicions pot confiar-se, amb plena responsabilitat, un càrrec a Borsa o al Borsí?
- 5.ª Quines condicions haurien d'ésser tingudes en compte per a ingressar en una casa borsària?
- 6.ª La Borsa al matí, beneficiaria el treballador borsari?
- 7.ª Els companys bancaris, tenint en compte la característica de la Banca catalana, poden ésser considerats com a borsaris pel fet d'actuar en Borsa?
- 8.ª Creieu d'una efecta pràctica la creació de Secretariats de Borsa en les Seccions de Banca de la península, allí on hi hagi mercats oficials o lliures, a fi de tenir una força sindical?

Escrít que ha estat adreçat als companys borsaris

Companys:

En prendre possessió del Secretariat de Borsa, els components del mateix s'han cregut en el deure de fer arribar a vosaltres per mitjà d'aquest manifest, els projectes que pensem portar a la pràctica i que no dubtem hauran de reportar una millora moral i material a la nostra classe, tenint en compte que estem desproveïts de tot element necessari que faci que ens respectin, i que ens garanteixin com a treballadors que som, el dret, de no sofrir conseqüències d'uns senyors que especulen en l'estat anàrquic en què es troba actualment la classe borsària.

Cal que ens aporteu la vostra ajuda per a que la labor que voleu emprendre sigui fecunda. No dubtem que la vostra aportació enfortirà el Secretariat i aquest a la vegada podrà deixar sentir el pes d'una classe organitzada, sobre aquells que d'una manera despòtica han pogut imposar-se sapiguent per endavant que no tindrien el contrapés necessari que els fes frenar les arbitrarietats que fins ara han pogut dur a terme.

Company: El Secretariat de Borsa porta com a primer punt del seu programa l'elaboració d'un Contracte de Treball que reguli d'una manera pràctica el règim d'horari, l'escalat de sous, les garanties per acomiadament, i la delimitació de la teva feina. Porta també en programa el Secretariat la creació d'un Jurat Mixt per a poguer fer complir aquest Contracte de Treball oficialment a tot el sector Borsari, com és Agents, Corredors, Mercat Lliure, Cases de Canvi, i Borsa de Mercaderies o Llotja. La de lograr a la Borsa de Treball una secció per a Borsa que podria fiscalitzar a tots els dependents «quota» que perjudiquen al veritable treballador. La creació de Secretariats de Borsa arreu de Catalunya i Espanya, tant en els mercats oficials com en els diferents mercats lliures existents, a fi de coordinar tots els interessos de la classe. Portar també la confecció d'un Cens Borsari. La de desglossar dels rotllos allí on l'infinitat de valors pràcticament impossible el treball responsable i tot dependent. En eliminar en el possible el contingent de persones alienes al rotlló, impossibilitat de fet el normal desenvolupament del negoci borsari. També figuren en el programa, altres qüestions d'ordre interior per tal de simplificar el mecanisme feixuc que representa el sector Borsa.

Company: Ajuda'ns d'una manera decidida i ferma en l'obra que anem a emprendre, que en cooperar, amb nosaltres, a més de treballar per tu, sentiràs orgullós d'haver acomplert el teu deure d'associat i treballador.

El Secretariat, no dubta que pot comptar i comptar amb vosaltres en totes aquestes iniciatives que us representen millores en l'ordre moral i social.

EL SECRETARIAT DE BORSA

Barcelona 19-10-35.

Advertiment

Consignem que l'article aparegut el mes passat en aquest lloc, sota el títol de «Borsaris» fou escrit per iniciativa exclusiva del seu autor i signant, M. Navarro. El tal escrit reflexava estrictament el criteri personal de dit company, i no tingué per tant, cap mena de significació oficial.—LA REDACCIÓ.

AL COMPAÑERO AMARO ROSAL

En nombre de todos los bancarios que controla esta Junta Directiva de Barcelona, se dirige a tí, compañero Amaro Rosal, firme representante de nuestra clase en nuestro movimiento nacional, con motivo de tu libro recientemente editado NUESTRA BANCA Y ALGUNOS DE SUS ASPECTOS SOCIALES.

Tu trabajo, magnífico, que no hemos de comentar ahora, ha sido apreciado aquí, en Cataluña, en lo que vale, como obra que encuadre, una vez más, la preparación que de día en día adquiere nuestra clase. Tu libro, sirve al mismo tiempo, de motivo de acercamiento y compenetración entre todos los bancarios de España, en paso hacia los problemas que en común haremos de tener planteados, como también de ayuda a la orientación cada vez más sólida que en lucha por una reivindicación total, haremos de sostener como clase asalariada, conjuntamente con todos los trabajadores.

Nuestra felicitación y nuestro abrazo proletario, como premio a tu esfuerzo, compañero Amaro.

Barcelona Octubre 1935.

UNIÓN

El gimnàs dels treballadors

S'han realitzat els treballs preliminars, constituint-se a tal fi un comitè d'enllaç entre les organitzacions obreres de la nostra ciutat que apleguen en el seu sí als treballadors de duanes, mercantils, i bancaris-borsaris, amb la col·laboració de la Unió Esportiva Obrera, a l'objecte d'aconseguir la creació a Barcelona d'un gran gimnàs modern, exclusivament obrer, dotat dels aparells considerats imprescindibles actualment per a l'eficiència de la cultura física.

En aquest Comitè d'enllaç està representada la nostra Entitat per mitjà del seu Consell d'Educació, el qual posarà en aquesta tasca tot l'interès que requereix per a que l'anhel dels bancaris esportius, d'un fogar d'educació física, sia en breu una bella realitat.

Es de creure que no sorgirà cap dificultat prou seriosa que ho impideixi. No cal dir, però, que la condició indispensable lo fonamental per a que ruilli aquest gimnàs és l'apoi moral i material dels treballadors esportius, bancaris i dels altres rams, ja que per això es fixaran quotes assequibles per a tots, i bandejant la prevenció o deixadesa que pugui existir vers una obra que ha d'ésser creada per nosaltres i per a nosaltres. Diem això perquè s'acostuma a creure que és millor allò que és ofert pels que d'aquella activitat treuen un profit particular, que el que és propi que, ben sovint, és millor.

Per avui no diem més, sinó que esperem que els associats faran tot l'arríent que puguin entorn del gimnàs dels treballadors mercantils «Unió», per a que en el moment oportú pugui iniciar esplendorosament la seva vida amb la seguretat de que aquesta no es veurà estroncada després.

CONSELL D'EDUCACIÓ.

vista, como reacción a un sistema inepto de distribución; incluso, en vista de este crecimiento nocivo a sus intereses comerciales, en muchos de estos países, las corporaciones de industria y comercio, o sean las «fuerzas vivas» intentaron en más de una ocasión arrebatar a la Unión de Cooperativas las ventajas y prerrogativas que tenían conquistadas por la unión de las clases obrera y media, que forjaron el movimiento.

Después de este ligero estudio, vemos pues que si la cooperación satisface las necesidades vitales y primarias de todos los afiliados sin tener en cuenta las diversas ideologías de los mismos, es preciso que comprendais, que nuestra unión efectiva puede ser una fuerza enorme y una cantera inagotable de proyectos, que podrían llevarse a la práctica en beneficio de todos; y además teniendo en cuenta la rapacidad del sistema de comercio actual, vemos en la cooperativa, una garantía mínima si quereis, pero que como hemos dicho anteriormente, representa una pequeña victoria de las muchas, que tiene que obtener la clase obrera en su actuación como tal

Por la Ponencia Cooperativista
JAIME BARBA,

El sorteig de dos lots de llibres

S'ha celebrat aquest sorteig que havíem organitzat a profit de la Caixa d'Atur Forçós i de la Biblioteca. Han resultat premiats els números:

- 1.ª lot: 2.612
- 2.ª » 1.111

COOPERATIVISMO

Con este primer artículo, inauguramos un movimiento en pro de la creación de nuestra Cooperativa, y os hablamos primeramente en sentido general con la esperanza de que pronto nos veremos apoyados en vuestra obra, que no dudamos merecerá vuestro interés y apoyo a medida que vayáis conociendo pormenores de nuestros trabajos organizadores.

Crear todo lo útil a la colectividad tiene que ser nuestro lema, y bajo este punto de vista, la cooperativa constituye una excelente escuela y aprendizaje de emancipación, responsabilidad y autonomía económica, y teniendo en cuenta la presión que ejerce el capitalismo en el plano de distribución de mercancías y riqueza, la cooperativa moderna opone un dique digno de tener en cuenta por ser una empresa netamente obrera y por significar en la ruta de nuestras reivindicaciones un reducto, una superación.

Aún que el hombre ya de tiempo inmemorial lleva el instinto de cooperación consigo, puede afirmarse que el interés suscitado por la cooperativa de consumo aumentó de una forma considerable a partir del año 1909. En la actualidad y después de la post-guerra el desarrollo de esta institución económica, se ha intensificado considerablemente, y se debe en gran parte a la implantación durante la guerra en los países beligerantes de la economía de guerra que determinaron las especiales circunstancias y necesidades ciudadanas: de ello arraigó la idea de cooperación de un modo más profundo que antes, especialmente en el sector de la cooperativa de consumo, que en tiempos de paz no se vio tan severamente controlada por el estado o municipio.

La Cooperativa es como la sociedad anónima, una libre creación de la vida económica, no una entidad de carácter coercitivo. El aspecto que ofrece aquella en cuanto a su funcionamiento es el de cualquier otra entidad capitalista, pero en la cooperativa es completamente distinto, tanto por la utilidad que de ella obtienen los socios, como por la posición jurídica y de control que estos vienen a ocupar dentro de la misma. La Cooperativa es pues una libre asociación de personas con iguales derechos, que persiguen su emancipación económica mediante una empresa explotada en común, la cual tendrá utilidad a los partícipes, no según la cantidad de capital que a la misma hayan aportado, sino según la utilización de que ella venga a hacer.

Si examinamos la marcha económica de las primeras potencias, veremos que las más adelantadas en sentido capitalista, son las que arrojan mayor número de Uniones de Cooperativas, y ello es debido a que paralelamente con la evolución del capitalismo, se engendró el movimiento cooperati-

ES DESINFLAN

A un amic d'infància i company de treball, a qui no ha plaure que li diguessin que els elements anomenats «grocs» que s'acaren directament a nosaltres, no poden tenir «vida pròpia».

Sembla ben esmortida la febrosa activitat desplegada pels que es diuen ells mateixos «obers» de certes entitats gremials, catòliques, etc. que inopinadament se'ns donaren a conèixer. Certament no anaben pas avinguts, i veiérem que cadascú per la seva banda varen emprendre prop nostre una veritable campanya demagògica.

Tots asseguraven estar en possessió de la panacea que havia de solucionar els nostres problemes professionals més prementors, la qual cosa s'havia de traduir, en un futur pròxim, en un benestar insospitat. Heus ací, però, que la gran polseguera que van aixecar entre nosaltres es va aclarint ràpidament. Fa moltes setmanes que ni els veiem ni els sentim. Sembla talment que hagin perdut l'alè. ¡Ben bé podrien tenir l'atenció de mantenir-nos al corrent del curs, de la sort actual de les millors promeses! Entre elles, la cabdal de la discussió i aprovació, que semblaven cosa feta, d'una magnífica contracte de treball.

Aquets desinflan no ens sorprèn. Ja la nostra premsa federal posà obrerament en dubte les possibilitats de realització d'aquell «programa». El més cadell dels nostres «aspirants» comprèn que els «grocs» no poden brillar amb llum pròpia. El corn de l'abundància promès ens havia de provenir de la Ceda i satèl·lits. Ens imaginem llur angonya en veure que aquets sector governamental demora i demora les disposicions sobre matèria social, puix sembla condensar tots els seus esforços en mantenir la seva pròpia subsistència, cada cop hom diria més debilitada. Així les coses, a ningú no estranyarà la mort, sense pena ni glòria, d'aquets grups «grocs» que haurien estat ficticis, efímers, nascuts al caliu del foc d'encenalls cedista.....

Si tot això que sembla imminent es confirma, potser, però, restarà en l'espai una pregunta que podria ésser esgrimida com a objecció per aquets pseudo obrers? Demostriarien aquets la «vida pròpia» que els neguem si es perllongués l'actual presió dretista?

No. Ni així tindrien potencialitat pròpia. Si el conglomerat burgès dominant, mandatari, es clar, de la burgesia es veies per fi obligat a executar en assumptes socials, donaria pràcticament a l'obrer allò que prometen en mitjans? Ni podria, ni voldria donar-ho. Es a dir, podria si per exemple tota la burgesia del país es posés beatíficament d'acord, a cosia d'un cert sacrifici, en aliviar la penúria obrera. I aquest impuls que fora típicament cristià, l'heu vist mai, «obrer de dreta»?

Us aixoplugàreu, això sí, sota l'hostilitat que contra nosaltres sent la patronal, esperant que aquets us atorgués una certa millora o transigís en alguna divergència professional. Tot per tal d'arroplegar una autoritat fictícia dirigits essencialment contra el nostre prestigi. Es això «vida pròpia»? Aleshores assolirieu en certa manera, fatalment, el contingut i significació dels Sindicats Lliures, la «vida pròpia» dels quals coneixeu. Però no us creiu massa que l'obusa mentalitat burguesa sabria obsequiar-vos amb aquelles condicions i humiliants concessions. Penseu que aquest joc de «captació» tindria un límit (l'egoisme burgès) i que la burgesia no sabé manejar-lo ni a través dels tals Sindicats Lliures. Aquets veieren, principalment, facilitats llurs «mètodes».

Però volem fer abstracció de la veritat incontrovertible que la totalitat pràctica de la nostra classe no us escolli, i acceptar l'inversemblant fenomen de que tots ens apleguessin a l'entorn dels «obers de dreta». Es que tota la història sindical obrera no ens autoritza a sostenir que davant l'egolatria patronal ens veuríem obligats a emprar, insensiblement, uns procediments tàctics aïrats, que desfarien la primitiva essència d'«obers de dreta»? Es que aquest procés no s'ha operat en bona part en la nostra classe, abans professionalista? S'hauria acomplert una senzill llei biològica a la que no es sostreuen ni els «grocs», o sigui: que quan un nombre d'hommes, d'éssers qualsevol es senten oprimits per quelcom que els és comú, tendeixen a unir-se contra la força que els ataca. Altrament, com si diguessim el principi de la lluita de classes... On seria aleshores la vostra «vida pròpia»?

I no oposeu a la nostra tesi l'argument d'un element potser per vosaltres preuat: el vostre rencor contra nosaltres, contra l'obrer autèntic. Trista condició la d'una animositat que s'ha de veure ofegada en la seva pròpia impotència! ¿Què podeu fer vosaltres contra la idea alliberadora que aplega els treballadors de tot el món vers la creació d'una nova societat més justa, etc.? ¿Vosaltres, «obers de dreta» en millor dels casos un producte híbrid, absurd, que amb una insistència desesperada i rígida s'esforcen en donar vida... les dretes burgeses?

Ens hem dirigit, potser extenent-nos massa, a un «obrer de dreta» retrògrada per antonomàsia, i no desprovist de certa bona fe. El judici sobre els que en el si dels al·ludits grups «grocs» actuen directament induïts per la burgesia, és, de tant sabut, innecessari.

R. P.

Sobre el Frente Unico

Son constantes las excitaciones al frente único a las que se apela desde las tribunas obreras con motivo de cuantos actos públicos se celebran. También entra en el género de lo corriente la invocación a octubre, el saludo emocionado a las víctimas del glorioso movimiento insurreccional y la afirmación de una consecuencia con su significación.

Nuestros oradores—y hablo un poco con interés de Partido—realizan sus propagandas sin duda muy honradamente pero con indudable falta de atención para temas centrales de exigencias bien profundas en esta hora del movimiento obrero de nuestro país.

El hecho, encomiable en principio, de referirse al frente único como necesidad vital e inaplazable después de las enseñanzas de octubre y de las propias necesidades que se derivan de aquel movimiento, pone de relieve la confirmación de que la unidad de la clase trabajadora es problema que está en el Orden del día de toda la actividad proletaria. Punto que no se puede soslayar al ponerse en contacto con las masas. Pero tocarlo reiteradamente en simple propósito de alusión formal sin penetrar en el examen de la idea de orientar al proletariado claramente sobre cuestión tan apremiante que requiere la máxima seriedad al ser abordada, tiene toda la significación de una frivolidad inconsciente.

Evidentemente, que tal situación no se produce por casualidad. Es producto de una realidad que tenemos a la vista. Hasta ahora, y aunque la orientación se proyectó con profundidad por parte del Comité nacional de las Juventudes socialistas, lo cierto es que de la lucha contra el reformismo se ha hecho el eje de las tareas de hoy cuando no puede constituir más que un reglón importante de nuestro trabajo político en la línea del marxismo revolucionario.

El combate contra el reformismo, si la lucha implacable contra esa tendencia liberal incrustada en el movimiento obrero queremos llevarla a cabo sin desviaciones que nos acerquen a ella a pesar de creer que la combatimos desde una posición justa, revolucionaria, ha de ser realizado a través de un programa claro. De otra manera, sobre que las desviaciones se darán fatalmente aun creyendo que se está en posesión de una acertada interpretación de los principios, la lucha contra la fracción derechista como pensamiento político preciso de extirpar en nuestro seno, devendrá mezquina, con matiz personal, cuando en el fondo y en la forma debe revestir la importancia de toda una diferencia fundamental de principios y de táctica.

Y tal situación si apuntamos cómo formalmente encuentra justificación, se hace obligado superarla centrandolo bien el pensamiento y ajustando perfectamente la acción. Organizando la lucha en todos los frentes a través del programa que habiendo quedado perfilado nos cumple a todos aplicar llenándolo de contenido práctico posible de asimilar por que cobre concreción en la mente de los trabajadores.

Consideramos que el problema del frente único es el eje de la política actual del proletariado. Sin enfocar y resolver el de la unidad de acción no es posible abordar problemas también fundamentales como el de la unidad orgánica y el de la conquista y dirección de la pequeña burgesía. En una etapa de la revolución como la que atravesamos la pequeña burgesía de la ciudad y del campo, particularmente los pequeños cultivadores, son aliados naturales del proletariado y no se colocarán bajo

su dirección sino cuando sepamos dar la sensación de una fortaleza definitiva contribuyendo a elevar la moral de aquellas capas e inspirándoles confianza. La unidad de comunistas y socialistas en un solo Partido de la revolución, está condicionada por una acción conjunta y previa en un solo frente de lucha. Es absurdo pensar en la unidad orgánica del proletariado sin haber establecido el frente común previo. Porque es difícil ponerse de acuerdo sobre la totalidad cuando aún no se ha llegado a una inteligencia seria sobre cosa tan parcial como es la acción inmediata.

La unidad de la clase trabajadora es sentida fuertemente por los obreros de todas las tendencias. Es una necesidad imperiosa, apremiante: determinada por el desarrollo de acontecimientos históricos que todos conocemos. La crisis del capitalismo representa algo más que un tópico. Con ritmo creciente la miseria se apodera de la clase trabajadora extendiéndose a la pequeña burgesía.

Propaguen la nostra Premsa Federal

La misma crisis económica, agudizando los antagonismos del capitalismo imperialista conduce a la guerra. Cuando la realidad a este respecto es tan cruda no hace falta insistir en el peligro inmediato que tal hecho supone. La invasión de Abisinia puede ser el incidente. Progresivamente se perfilan, en Europa, dos grupos de imperialismos que fatalmente provocarán la explosión de la guerra mundial. Tal es el enlace de los antagonismos que los distintos países tienen entre sí. Y España, dada su situación en el Mediterráneo, teatro indicado para la contienda próxima, no podrá permanecer neutral. El proletariado mundial y nosotros hablamos para el proletariado español—si por medio de su acción conjunta no impone otra trayectoria a los acontecimientos, sobre sufrir en su propia carne los horrores de la hecatombe descomunal presenciada después qué grupo de imperialismos impone su hegemonía en los mercados del mundo.

Por lo que a las necesidades concretas de nuestro país se refiere, la situación no puede ser más clara. La burgesía, que se mantiene a costa de la liquidación total de las libertades, se esfuerza por darse una salida dictatorial. Depende exclusivamente del proletariado que lo consiga o no. De nuestro esfuerzo mancomunado en un frente único que agrupe a todos los sectores de la clase obrera y de los campesinos. Si logramos realizarlo, el fascismo no pasará.

Propaguen la nostra Premsa Federal

Pero el análisis de la cuestión, aunque sintéticamente esbozada, desborda las proporciones de un artículo. Preciso es que dejemos para otro próximo su examen con el propósito de hacerlo con el interés que merece el problema central.

LUIS P. GARCIA-LAGO.

En Bélgica, como aquí...

En Bélgica, la clase trabajadora, viene manteniendo la vieja aspiración de que se establezca en aquella nación el seguro obligatorio de enfermedad y de invalidez. Recientemente y aprovechando la discusión del presupuesto de Trabajo en aquel Parlamento, un diputado socialista mantuvo firmemente la aspiración tan preciada. Pero en Bélgica, como en España, hay unas derechas con programa de contenido «eminente social» que sostienen los Sindicatos Cristianos del corte de los que aquí improvisan vertiginosamente Acción Popular por conducto de «El Debate», «Trabajo», Acción Católica y el Instituto Social Obrero. Y así, en cuanto surgió la demanda del proletariado belga por uno de sus mandatarios en el Parlamento, los delegados de la burgesía, representantes de los Sindicatos Cristianos, se apresuraron, en la persona del señor Moyersoen, presidente de la Alianza Cristiana a declararse adversarios de la implantación del seguro obligatorio. El padre Ruiten, que representa en la Cámara a los propios Sindicatos, y De Clere, Presidente de la Alianza Nacional de las Federaciones de las Mutualidades Cristianas, no se tomaron, si quiera, la molestia de intervenir en el debate para probar su enemiga abierta al establecimiento del seguro. No obstante, cuando se dirijan en sus propagandas a los pobres obreros que los eligieron representantes suyos, seguirán hablando de la legislación social y de que la situación de la clase trabajadora les preocupa hondamente.

Es curioso advertir que la reacción belga presentaba en julio de 1927 a la Cámara un proyecto

de ley organizando los seguros sociales. Pocos meses después, el ponente, señor Hoymen, fué ministro, y a pesar de la promesa de los socialistas de que votarían inmediatamente su proyecto, no se dijo por aludido. Más tarde, presionado por la misma minoría se vió obligado a declarar que como su proyecto no estaba bien estudiado se lo iba a entregar a unos especialistas para que lo pulieran ebidamente. Hasta diciembre la Comisión designada no acabó el trabajo que la encomendaron.

Transcurrió, después de eso, más de un año, no obstante las constantes reclamaciones de la clase trabajadora y de la minoría Socialista, y ya, en Diciembre de 1929, se presentó la ley al Parlamento, pero para que entrara en vigor en Enero de 1932. Se celebraron en la Cámara, por la comisión nombrada al efecto, quince sesiones en los años, durante las cuales fueron examinados cinco artículos de los ochenta y cuatro que tenía el proyecto. En mayo de 1935 no era posible asegurar todavía cuando se implantaría el seguro obligatorio de enfermedad y de invalidez en Bélgica.

Ello pone de relieve la inmensa distancia que hay entre las palabras de los grupos «avanzados» de la contrarrevolución y sus hechos, cuando llegan al Poder. Les interesa extraordinariamente la situación de la clase obrera en tanto logran embaurarla y orientarla conforme a la mejor defensa de sus intereses. Cuando esto lo han realizado, la esliman explotándola ignominiosa y miserablemente. Pero lo que ha venido ocurriendo en Bélgica, como lo que de una manera más brutal ha ocurrido

Los ojos en Cataluña

Estas palabras, y las pronunciadas por otro compañero que nos decía, «sí, aquí estamos; una atracción más; los ingleses con su Kodak, además de visitar la Cibeles y el Palacio Nacional, vendrán a ver los presos de la cárcel», fué lo que, tal vez en mi deseo de justificar allí mi muestra de adhesión y aliento, no deseando pasar por un inglés turista que con mi visita a la cárcel pudiera dar comienzo a una posible inserción de ella en la *guía de itinerarios*, obedeciendo a mi conciencia, como un abrazo dirigido desde aquí a aquellos compañeros que un día y otro día reciben la presencia y el apretón de manos de uno y otro que pasa, de todo el que cree cumplir con un deber dirigiéndose a ellos en salud y estrechando más y más el lazo que a todos nos une, aunque ellos ya, cansados y habituados a ello, lleguen a considerar la *hora de visita*, como un trabajo inevitable que es preciso soportar.

Mi visita a Madrid obedecía tal vez a un mero capricho de verano. Vi allí a los compañeros, nuestras varias secciones, Montepío, Federación, *Centro Obrero Bancario*, todas esas cosas que, al verlas allí rodeadas de compañeros que luchan y trabajan, producían en mí la sensación de una continuidad de mi residencia, que me hacía estar entre hermanos y propiamente en Nuestra Casa.

Pero de la visita a la cárcel, aquella de ritual que dió lugar a un compañero a quejarse de tener que sufrir las miradas del curioso, tal vez justificando su sospecha, aunque no con el Kodak no he podido evitar el reportaje:

Sufren allí los compañeros, además de la privación que significa tener que recibir en dosis las miradas de los suyos, el recuerdo de las horas que han tenido que transcurrir extrañándose todavía de sobrevenir a ellas.

Sin embargo, no todo eran lamentaciones; aunque lo pasado pasado y lo único en deseo era ya la libertad. Hubo quien, durante toda mi permanencia allí, que procuré fuese corta por evitar agobio, sólo un interés por mis noticias, con los *ojos en Cataluña* en su deseo de conocer y vivir las inquietudes y pensamientos nuestros, no cesó un momento de preguntar y hablar, nuestro criterio acerca de la determinación adoptada con relación a los Jurados Mixtos, nuestro entusiasmo, nuestra orientación, «hay que luchar cada vez más, hemos de marcar la pauta, los Sindicatos de Banca han de llegar a ser el centro de unión, expansión, piedra de roce continuo y comprensión, de todos los compañeros bancarios», y el compañero Amaro, con su propio entusiasmo, con la misma serenidad y justeza que si hablase ante todos, deseaba impregnarme su fé y su ejemplo de trabajo para que de él os fuese portador. «Tenemos los ojos puestos en Cataluña me decía, ella marchó siempre algo rezagada y falta de calor hacia los problemas, no de la banca catalana, de éste ni del otro lado del río, sino de aquella que se encuentra en todas partes, a uno y otro lado, arriba y abajo, que nos envuelve, y que nuestro esfuerzo titánico y constante habrá de dominar; pero hoy nosotros tenemos para Cataluña toda la esperanza: se ha abierto una grande experiencia, mejor que nadie Cataluña la ha aprovechado, y ella habrá de ser quien nos marque la ruta a todos».

Y esas palabras, compañeros, que no quise oír solo y sí partirlas con vosotros, son las que os traigo como prenda de mi viaje de recreo. Con ello, habré justificado éste, y habré tenido presente a aquel compañero que casi renunciaba a mí, creyendo observar al turista en vacaciones.

MIGUEL NAVARRO

Madrid, Septiembre de 1935.

en Italia, Alemania y Austria, va a ser una sombra levísima de lo que puede ocurrir en nuestro país, si nosotros, la clase obrera, no sabemos evitarlo. Ya, para empezar, tenemos el duro contraste entre los ofrecimientos de la CEDA en sus propagandas para las elecciones de noviembre del 35 y su labor desde el Poder. En Madrid, como en otras muchas partes, ofrecía la participación en los beneficios de las Empresas. Mas, apenas tuvieron una representación en el Gobierno se apresuraron a meterse con el Decreto del 25 de agosto y dejaron sin funcionamiento los Jurados Mixtos que eran la única garantía legal contra la conculcación del aún vigente contrato de trabajo.

Propaguen la nostra Premsa Federal

Pero el interés de este comentario había de circunscribirse a señalar cómo se comporta la burgesía que en el fascismo se orienta cuando se dedica a su labor de captación de masas y qué hace después que llega a la dirección del Estado; para que en las lecciones que nos llegan de fuera y en las que se nos brindan desde dentro, encontremos, asimilándolas, la mejor garantía contra el enemigo, fortaleciendo nuestras Organizaciones de clase, elevando nuestra conciencia y confiando únicamente en la propia fuerza y en nuestra orientación para superar los obstáculos del momento a través de un trabajo resuelto contra el adversario y sus agentes en nuestras filas.

IMP. «JOVENTUT», BLONDEL 10 - LEIDA